

[Miljøministeren]

ønskede der kunne være stærkere over for et nordisk land, end at vi anvender de konventioner, der er de nordiske lande imellem, og at vi henvender os fra regering til regering; det er jo den svenske regering, jeg har henvendt mig til efter at have fået opbakning fra den danske regering til dette brev.

Så spørger hr. Tørnæs meget rigtigt – og det er der mange der gør – : hvorfor tager man ikke i højere grad stilling til sådan noget som det østtyske værk? Må jeg først og fremmest sige, at det – det hedder Greifswald – ligger 120 km fra det nærmeste punkt i Danmark. Men dette behøver ikke at betyde, at vi ikke skal bekymre os om det. Det skal vi i høj grad; vi skal beskæftige os med alle de risici, der kan være, selv om de måske helt forsvinder i sandsynlighedsberegningen. Derfor har vi da også taget det spørgsmål op, om hver by i Storstrøms amt skulle lave en beredskabsplan. Vi har etableret et møde imellem miljøstyrelsen og Storstrøms amt først i maj måned for at drøfte en eventuel beredskabsplanlægning i forbindelse med et eventuelt uheld på atomkraftværket Greifswald. Denne drøftelse finder selvfølgelig sted, fordi man kan være optaget af spørgsmålet og problemet uden måske at gøre sig klart, at vi må prioritere et værk, der ligger 120 km væk, i næste række i forhold til et værk, der ligger 20 km væk.

Må jeg også sige, at kontakten med Østtyskland er en anelse anderledes udenrigspolitisk end med et nordisk, jeg brugte vistnok ordet broderfolk i mit indlæg i formiddags.

Endelig spørger hr. Tørnæs, hvad vi vil gøre, hvis kommissionen bliver nedsat og den kommer til et eller andet resultat. Vil vi så lade Barsebäck være i fred, hvis man kommer til den konklusion? Jeg vil være meget, meget lidt tilbøjelig til fra dette sted i dag at sige noget som helst om, hvilket resultat en kommission skal komme til, en kommission, der i givet fald skal bestå af tre svenskere og tre danskere med en nordmand eller finne som formand, men henholde mig til den nordiske miljøbeskyttelseskonvention; der netop forudser, hvorledes man behandler spørgsmåle, der kan være af fælles interesse på dette område. Jeg siger helt tydeligt i mit brev til den svenske regering, at jeg vil foreslå, at der snarest optages forhandlinger imellem repræsentanter for de to landes regeringer i overensstemmelse med ovenstående –

det er efter at have sluttet de to sider i mit brev.

Så vil jeg sige til fru Margrete Auken, at jeg har noteret mig de udtryk, der er blevet brugt af fru Margrete Auken, og det er vist hverken mesopotamisk eller noget andet. Jeg mente bare, at det var en meget alvorlig debat, vi havde her i dag, og at det var et meget alvorligt emne, som optager mange mennesker, og at det derfor er et spørgsmål, om man skal anvende et ordvalg, der trækker debatten hen på et sted, hvor ingen i dette folketing er interesseret i eller kan være tjent med at debatten havner. Jeg må heroppe fra tingets talerstol direkte tage afstand fra det, fru Margrete Auken siger.

Jeg har nu et referat, som er lavet af folketinget, af, hvad der blev sagt i formiddags, og ifølge det siger fru Margrete Auken – efter at vi har lavet en plan for evakuering af København, efter at vi meget alvorligt har diskuteret disse problemer, efter at vi i denne beredskabsplan har appelleret til ansvarsbevidsthed og forståelse for situationen – ordret citeret:

»Det eneste, der batter noget, hvis det går galt på Barsebäck, er at komme væk, før skyen passerer. Jeg ved da godt, hvad jeg vil gøre, hvis truslen er der. Jeg vil få fat i mand og børn og styrte af sted.«

Det er nok ikke helt ligegyldigt, hvad vi siger fra dette tings talerstol. Hvis det er en rådgivning til folk i Københavnsområdet om at reagere på den måde, må jeg sige, at det er i direkte modstrid med, hvad vi efter at have undersøgt mulighederne mener er den fornuftigste løsning, nemlig at følge de informationer, man får fra ansvarlige myndigheder. Men det er altså SFs – går jeg ud fra – stilling og anbefaling til Københavns befolkning at følge fru Margrete Auken, der her fra tingets talerstol sagde nøjagtigt det, jeg har citeret. Det er et ordret referat af, hvad der blev sagt.

Jeg må tage afstand fra den måde at tackle problemerne i beredskabsplanen på.

Må jeg så til slut sige, at kommissionen og dens eventuelle resultater selvfølgelig vil være noget, der interesserer dette folketing meget. Jeg nærer tillid til og har tiltro til, at Sverige vil modtage brevet i den ånd, det er afsendt i, nemlig på en bekymret regerings vegne og på vegne af et stort område i Danmark, nemlig hovedstadsområdet, hvor man